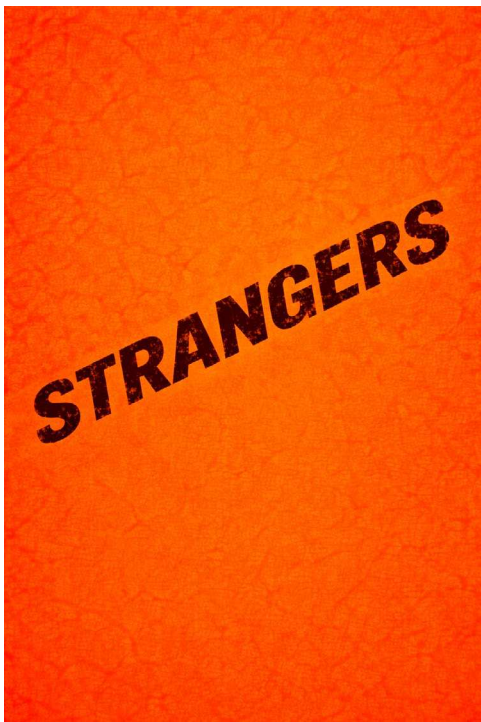

Skitser over udstillingen med fokus på udvalgte værker og stemning:

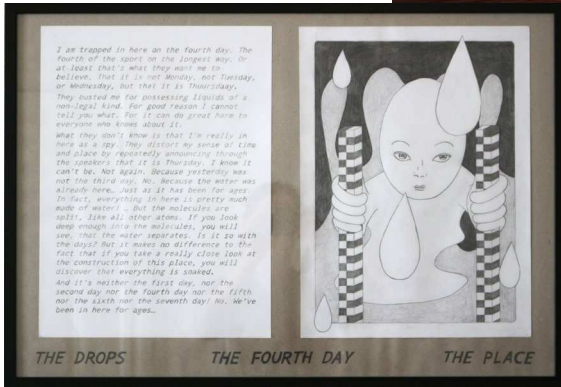

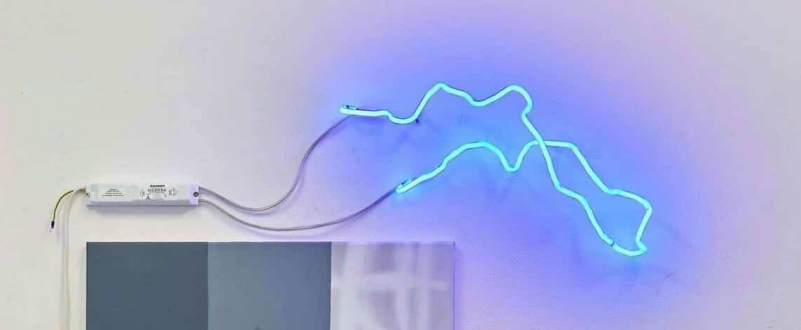
1. Udgivelsen har et kraftigt lysende orange omslag, som bliver ens med plakaten og bliver en form for visuelle identitet for udstillingen. Publikationen fungerer også som objekt, når den ligger spredt rundt i udstillingen. Den er ligesom Laura Hjorts værk et slags invasivt element, men som også kan vandre ud af udstillingen, når folk tager dem med. Skriften er samme fond som på pakketape, og farven minder om noget fra en byggeplads. “Ting” kan være under omkonstruktion, når noget fremmed trænger ind. Derudover laver den lysende farve spil i rummende, hvor lyset allerede bearbejdes på flere måder.

2. Persiennet som installeret greb, der fremmer udstillingens egetunivers, og peger mod en fornemmelse af indre og ydre. Persiennet kan installeres så der kommer lidt lys ind, og så man kan se ud, og de kan lukkes helt til.

* Lyset i udstillingen bearbejdes ved persiennet, led-lys, og lys fra flere af værkerne.

3. I Clara Jozefine Olika Morks billedserie, The Messengers, bliver man præsenteret for tre scenarier, hvor man i hver af dem får et indblik i en karakters indre liv (en ny karakter i hvert billede) Man kan få en mistanke om, at to af dem befinder sig inden i hovedet den tredje. De tre billeder placeres hvert sit sted i udstillingen, som et led i, at integrere udstillingens mange fortællinger i hinanden.

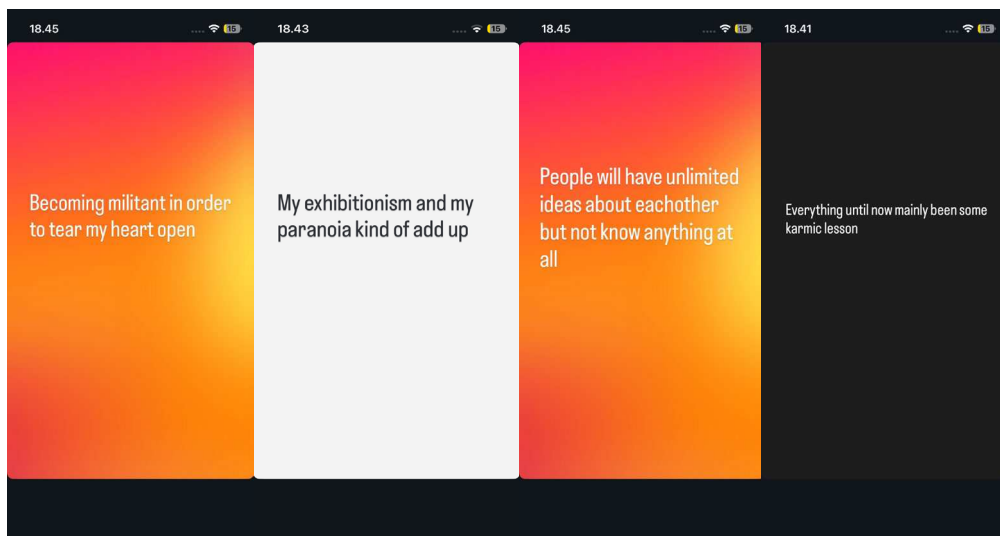
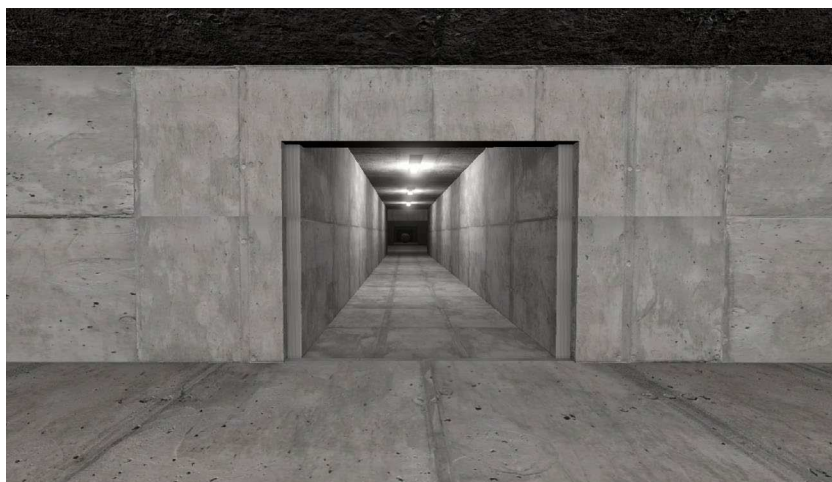

4. På billedet er et eksempel på et af Nat Blochs tidligere lysværker, og viser hvordan lyset farver rummet. Nat laver et nyt værk til udstillingen, som kommer til at hænge ned fra loftet. Værket bidrager til hele rummet, med dets lysende aura og dets sælsomme tilstedeværelse.

5. Laura Hjorths værk, Sere, er en hær på 7 indtørrede og modificerede sellerihoveder, der har fået accessories, som vinger. De er væsenagtige og dukker op i hele udstillingen, som science-fiction agtige paracitter på udstillingen. Værket udfolder væsenlighed ved det lille og ubetydelige objekt, og ved at fx tilføre det skarpe ting ting, som torne, bliver objektet truende. Det arbejder også med en økologisk tanke, og er en spændende modspild/medspild til visse af de andre værkers teknologiske præg

6. Kristoffer Alexander Wredes 3-D animerede videoinstallation, skaber en ekstra dimension til udstillingen, idét videoen åbner op for yderligere rum. Man følges rundt i en kustig verden, hvori en kunstig intelligens forsøger at udrede spor efter menneskeligheden, uden tidligere at have kendt til den. Der er genkendelige elementer, som tydes ud fra en ikke-menneskelig logik. Værket er også et interessant antropocænt meta modstykke til mange af de andre værker, da det jo beskæftiger sig med, at tyde efterladenskaberne fra den tid vi er i nu, som allerede er travlt optaget af at tyde, det som er.

7. Mira Windings værk, er en samling statements fra Miras egen Instagram Story, der strækker sig over en længere periode, og samles i en kontormappe. Budskaberne er fulde af pondus, overskift-agtige, og stikker i alle mulige retninger, fra sammenligninger mellem nutidig mode og barokkunst, til amerikansk politik og new-age filosofi, fremstår de kraftige, men ved nærmere læsning, tendencerer de til at opløse deres egen mening - og peger derved imod en uigennemskuelig nyhedsstrøm, hvor Mira trækker tråde imellem punkter i det uendelige "mesh"

8. I Billy Møllers værk, er ordet "Temperence" skrevet med et stort sandpapsudkilt på væggen. Temperence er et udtryk man bruger i forbindelse med afholdenhed, selvregulering og tålmodighed, ofte i forbindelse med misbrug. Ordets betydningsmæssige dimension, referer til et menneskeligt psykologisk sted, hvor vi kæmper med vores begær og hang. Hvor værkets visuelle grovhed og skrabethed, afspejler den ødehed, man kan føle sig efterladt med, efter situationer hvor man overførte behovet for "Temperence"

